

Contraceptives, Onanism, and Seed Wasting

In the wake of the Zika epidemic I was asked if it is permissible for people in danger zones to use contraceptives, and more specifically, if men are allowed to use condoms.

The answer to both parts of the question is positive. Now, many women in the orthodox use different contraception methods, some after consulting rabbis and some on their own. The use of condoms, however, is automatically labeled by most orthodox Jews as a prohibition because it causes the man's semen, or seed, to be wasted.

As we will see in the next several posts, the "prohibition" of wasting one's seed has no source in the Torah, and very little basis in Mishnaic literature. In Talmudic and medieval eras its status has been elevated to almost become one of the 613 Mitzvoth, and Kabbalah and Hassidut have turned it into the original sin, which afflicts all men and from which there is no escape. In the 19th century there were some orthodox rabbis in Poland and the Ukraine who started moving at the direction of finding solutions for the many problems produced by this "prohibition", but their opinion was rejected very quickly because of the tradition previously described.

One very important point we must have in mind as we broach the subject is the definition of wasting. It seems that all sources speaking of wasted semen understand it as "seed" which is not used to produce children. We know, however, that the normal range for the number of sperm per milliliter is 40 million to 300 million. Does this mean that any man who does not have 40 to 300 million children has wasted the rest of his seed?

The answer to this question is the key to the whole discussion, as we will later see, but meanwhile, I would like to leave the readers with two questions I have been asked which are related to the one above.

One was a general question concerning couples who wish to use contraceptives because of physical, emotional, or financial reasons, or simple because they already have several children and they feel that they cannot properly attend to more children. The other was a specific case of a woman who was forbidden by the doctors to become pregnant because of a heart problem, and because of the same problem was not able to use hormone based contraceptives. In both cases the question was whether the man is allowed to use contraceptives in case the woman cannot do so for medical reasons.

In the second case the doctor, who happened to be an orthodox Jew, told the man that he has consulted rabbis who agreed that in such a case the man should use contraceptives. The husband, who was brought up in an orthodox environment, did not feel comfortable with this "lenient" approach and came to ask me to explain to him the basis for the doctor's ruling. I did as he requested and showed him the evolution of the prohibition from Talmudic to modern times, as well as the reason he should listen to his doctor. The husband still sought a second rabbinic opinion and indeed several of his more "strict" rabbis told him that his soul will burn in hell for

eternity if he wears a condom and that he should rather use a sperm-killing spray, which has 99% efficiency. The man listened to them, but alas, the 1% percent was enough to start a failed pregnancy which put his wife's at great risk.

The man then came again to see me and this time he regretted for putting his wife through this ordeal but asked whether he should now follow his doctor's advice or rather have his wife undergo hysterectomy or tubectomy. I again explained why it is fine for him to be the one who uses contraceptives and that it is inconceivable to make his wife go through invasive surgery and the emotional pain involved in it.

These questions, and the immense complications related to them, are just the tip of the iceberg. The prohibition against wasting the man's seed puts tens, if not hundreds, of thousands of people at a physical or mental risk, and it is about time that it will be addressed methodically. We are going to review the relevant sources, starting with the Torah, as well as consider the scientific knowledge available to Mishnaic and Talmudic sages.

For the time being, I will leave the readers with the only voice of reason I was able to find in the literature of previous generations, that of Rabbi Abraham of Staszow¹, as cited by his contemporary Rabbi Mordechai Shalom of Brzezany²:

נשאלתי מהרב המאור הגדול אב בית דין קהילת סטאשוב בפולין, באשה שמסתכנת והרופאים שפטו שאם תתעבר תמות. וכבר נסתה בפעסוריום ולא הועיל כי ניהזז מפי הרחם, וגם אי אפשר להשימו לשם מבלעדי הרופא. ושאל אם יש להתיר שילבוש הבעל כיס של גומי על גבי האבר בשעת תשמיש, וצידד להקל משום דהוי פיקוח נפש שדוחה כל האיסורים

I was asked by the rabbi, the great luminary, head of the Beth Din in Staszow, Poland, what to do in a case of a woman whose life will be in danger, according to the doctors, if she becomes pregnant. She tried using a diaphragm pessary to no avail since it moves about and can only be put in by a doctor. The rabbi asked whether it would be allowed for the husband to wear a rubber pocket on his member, and opined that it would be permissible since protecting the wife's life overrides all other concerns.

As we shall see, Rabbi Shalom Mordechai disagreed with this opinion, but it nevertheless exists.

The Myth of Onanism

Onanism: masturbation; coitus interruptus; self-gratification. Probably from New Latin onanismus, from Onan, son of Judah (Genesis 38:9). First Known Use: circa 1741.

*Onan: Biblical character. In the Book of Genesis Onan was commanded by his father to impregnate the widow of his slain brother and to raise the offspring of the union. In order to avoid raising descendants for his late brother, however, Onan engaged in coitus interruptus.*³

In the previous post, I mentioned that the concept of “wasted seed” has no basis in the Torah or the Bible. If some of the readers found this statement questionable, they did not make their doubts known to me, so I will raise the question myself. As we can see from the dictionary entry cited above, it is widely accepted, even among non-Jews, that Yehudah’s son Onan committed the grave sin of wasting his seed, so how can one argue that the concept has no basis in the Torah?

To answer that question we should look at the biblical text:⁴

וַיְהִי עַר בְּכֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יי וַיִּמְתֶּהוּ יי. וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן, בֵּא אֶל־אִשְׁתִּי אַחִיד וַיְבִימ אִתָּהּ וְהָקַם לְרַע לְאַחִיד. וַיָּבֵעַ אוֹנָן כִּי לֹא לוֹ יִהְיֶה הַגֵּרֵעַ, וְהָיָה אִם־בָּא אֶל־אִשְׁתִּי אַחִיד וְשָׁחַת אֶרְצָהּ, לְבִלְתִּי נָתוּן־רַע לְאַחִיו. וַיִּרַע בְּעֵינֵי יי אִשָּׁר עָשָׂה, וַיִּמָּת גַּם־אִתּוֹ

Er, the firstborn of Yehudah, was evil in the eyes of God, so God took his life. Yehudah told Onan, come to your brother’s wife as the levirate law mandates, and establish an heir for your brother. Onan knew that the child (lit.: seed) will not be his, so when he would come to his brother’s wife he would destroy (the seed) to the ground, so it shall not be given to his brother. His deeds were evil in the eyes of God, and he took his life as well.

When we read the story without preconceived notions, we realize that there is no room for the argument that Onan’s sin was “wasting his seed.” His sin was rather extreme selfishness and his reluctance to perpetuate his brother’s dynasty. As we shall see, in biblical time the concept of the levirate law, according to which the wife of a deceased brother was married to the brother, was the mirror image of the surrogate mother process. The living brother acted as a surrogate father to a child who was considered the son of the widow and the deceased brother.

In the much later mystical literature we find the notion that the product of the levirate marriage is the reincarnation of the soul of the deceased⁵, but it is very probable that already in ancient time the child was viewed as not only the legal heir of his dead “father” but as his spiritual doppelganger as well.

This understanding sheds light on the act of Onan, as well as on the two other cases of levirate law mentioned in the bible. One is in the legal codex of Deuteronomy⁶:

כִּי־יָשְׁבוּ אֲחִים יחדו ומת אחד מהם ובן אין־לוֹ, לֹא־תִהְיֶה אִשְׁת־הַמֵּת הַחַיָּה לְאִישׁ זָר, וְיִבְמָה יִבֵּא עָלֶיהָ וְלָקְחָהּ לֹו לְאִשָּׁה וְיִבְמָה. וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלֵד יִקְרָא שְׁמוֹ עַל־שֵׁם אָחִיו הַמֵּת, וְלֹא־יִמָּתָה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל. וְאִם־לֹא יִחַפֵּץ הָאִישׁ לָקַחַת אֶת־יְבִמְתּוֹ, וְעָלְתָהּ יְבִמְתּוֹ שִׁשְׁעָרָה אֶל־הַזְּקֵנִים וְאָמְרָהּ, מָאֵן יִבְמִי לְהַקְיִים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל, לֹא אָבָה יְבָמִי. וְקָרְאוּ־לוֹ זְקֵנֵי־עִירוֹ וְדָבְרוּ אֵלָיו, וְעָמַד וְאָמַר לֹא תִפְצְתִי לְקַחְתָּהּ. וְנִגְשָׁה יְבִמְתּוֹ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזְּקֵנִים, וְחָלְצָה נַעַל מֵעַל רַגְלוֹ, וְיָרְקָה בְּפָנָיו וְעָנְתָה וְאָמְרָהּ, בָּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִבְנֶה אֶת־בַּיִת אֲחִיו. וְנִקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בַּיִת חָלוּץ הַנָּעַל.

In free translation, we are told that if one brother dies childless, his brother must marry the widow, so that their son will be named after the deceased brother. In case the living brother refuses to do so, he is summoned by the widow to the gate, where the elders try to convince him to perform the levirate law. If he still refuses, he is publicly humiliated in front of the elders by the widow, who removes his shoe and spits in his face.

This paragraph shows the great opposition brothers would show to the levirate law, though the reason for that attitude is not clearly stated. It is insinuated, however, that it has to do with the fact that the joint son of the widow and the surviving brother will be an heir and representative of the deceased brother.

It is obvious that the practice of marrying the widow existed before the Torah, with some differences. According to the Torah, only a brother is obligated to become a surrogate father, whereas in pre-Torah society, the obligation is extended to the whole family, starting with the closest relatives. Another difference is that in pre-Torah society there was no way out of this obligation, and that is why Onan did marry the widow but practiced coitus interruptus, while the

Torah offers a solution. The shoe-removal and spitting, though humiliating, allows the widow and the surviving brother to go their separate ways, absolved of the burden of creating a living memorial to the dead brother.

This concept plays out again in the book of Ruth:⁷

וַיֹּאמֶר בְּעוֹז, בְּיָוֶם-קִנּוּתָהּ הַשְּׂדֵה מִיָּד נַעֲמִי וְיִמָּאֵת רֹת הַמוֹאֲבִיָּה אֲשֶׁת-הַמֵּת, קִנְיֵת לְהַקִּים שְׂם-הַמֵּת עַל-נַחֲלָתוֹ.
וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל, לֹא אוֹכַל לְגָאֵל-לִי פְּרֹאֲשֻׁקִית אֶת-נַחֲלָתִי, גָּאֵל-לָךְ אַתָּה אֶת-גָּאֲלָתִי כִּי לֹא-אוֹכַל לְגָאֵל

In this story Boaz, the potential redeemer for Ruth and her dead husband Mahlon, offers a closer relative the opportunity of redeeming the inheritance of the deceased. The relative initially agrees, but then Boaz reminds him that he will produce an heir for the deceased. The relative then declines for fear of destroying his own inheritance.

It is interesting to note that the same root שחח – to destroy or waste, is mentioned in the story of Onan and the story of Ruth. In the former it refers to the destruction of the actual seed while in the latter it refers to the future child who will not belong to his physical father.

It is clear now that Onan's sin had nothing to do with wasting seed but rather with his unwillingness to take care of his deceased brother.

Our next question will be: how was the story so badly distorted to become the source for a “prohibition” which impacts millions of lives?

So how did the story of Onan, who refused to perpetuate the lineage of his brother because of his own greed and selfishness, turn into a story of “wasting” seed? How is it possible to accept such an interpretation when the Torah clearly states Onan's goal when “wasting” his seed?⁸

The first interpretation in that direction appears in the Babylonian Talmud:⁹

מַעֲשֵׂה עֵר וְאוֹנָן, דְּכַתִּיב: וְהָיָה אִם-בָּא אֶל-אִשְׁתּוֹ אַחִירוֹ וְשָׂתָת אֲרָצָה... עַר מְנַלְוֹ? אָמַר רַב נַחֲמָן בַּר יִצְחָק,
דְּכַתִּיב: וְנָמַת גַּם-אִתּוֹ, אִף הוּא בָּאוֹתוֹ מִיָּתָה מֵת... עַר מֵאֵי טַעְמָא עָבַד הַכִּי? כְּדֵי שְׁלֹא תִתְעַבֵּר וְיִכְחִישׁ יָפְיָהּ

[wasting seed is] the act of Er and Onan as it is written: “whenever he would come to his brother’s wife he would destroy (the seed) to the ground...” How do we know that Er did the same thing? Rav Nahman Bar Yitzhak said: because it is written “He [God] took Er’s life as well” ... what was Er’s motive? He did not want his wife to be pregnant lest her beauty will be compromised...

In this discussion the Talmud not only takes for granted Onan’s sin as “wasting” seed, but extends that sin to his older brother as well. To the question where is it written in the Torah, the answer is that the word **גם** which means “also” or “as well” suggests that Er died for the same reason that Onan died.

Did Er and Onan commit the same crime?

I would like to take a stab at this argument because it is widely cited, and since it has been included in Rashi’s commentary to the Torah¹⁰, there are those who view it as absolute truth. First, the Torah tells us nothing of Er’s behavior except that he did “evil in the eyes of God.” That formula appears in the bible over sixty times, always in the context of either idolatry or murder, so there is a very good reason to believe that Er’s sin was one of these two. Second, the word “also” does not appear in the description of the sin but in that of the punishment. The Torah does not say: **גם אוןן** - “Onan also sinned”, or **ויעש גם אוןן הרע בעיני ה'** – “Onan also did evil in the eyes of God.” There is no indication that the sin was similar. Thirdly, the following four randomly chosen examples from Genesis show that one cannot infer such conclusions from the word “also”.¹¹

In 3:6 the woman is described as giving the fruit **also** to her husband – her role in the act was obviously different than his so the word also cannot connote equation; In 4:4 Abel is described as **also** bringing sacrifices – there could be no greater difference than that of Cain and Abel; in 15:14 God says that He will judge **also** the Egyptian people, but there is no mention of others who will be judged; in 20:4 Abimelech argues that God was about to kill the wicked **as well** as the righteous, and it is clearly an argument against equation. All these examples show that the word **גם** has many usages and does not suggest that Er and Onan were involved in similar acts.

Finally, and most importantly, the methods of Midrash Halakha, which are used to analyze texts and arrive at legally binding conclusions, cannot be applied to the narratives in the Torah, so the whole discussion is more theoretical or at least a commentary on the text, but not one which can present legal conclusions. But let me digress for a moment and talk about the psychological implications of the above mentioned interpretations.

Guilt Trip Galore

I was very glad to find out that the very discussion of contraceptives and Onanism, which is considered a taboo for some religious leaders, has helped people cope with some problems or at least see that there are other ways to look at the whole issue. I have received emails asking about reproductive rights and contraceptives in general, and I will deal with those in the future, but today I would like to focus on one motive which has surfaced in many responses: guilt.

The idea that “wasting” one’s seed is a sin has been amplified and intensified by the mystics and used very successfully by educators and religious leaders to control believers and to make them feel that they are not good enough.

This is especially true regarding Yeshivah students who, at least according to the Ultra-Orthodox standards, should have been the poster boys of Jewish Education. They do not do drugs, go to the movies, own smartphones, waste their time in idle pursuits, and of course, not only they do not engage in pre-marital sex, they do not even talk to girls or see them.

These boys should have been praised by their rabbis and teachers every day for their willingness to resist the allure of the hedonistic, lust-driven, liberal outside world, yet the exact opposite is true. They are being told, day in and day out, that they are not good enough. What are their main sins: not dedicating enough time to study Torah (“didn’t you oversleep for five minutes this past Tuesday?”) and engaging in forbidden sexual activity, i.e. wasting their seed.

In some Hassidic yeshivas student are not allowed to wear tight underwear or shirts, and are barred from using fragrant soap. Students who do so could face corporal punishment and expulsion from the Yeshivah, and if one is caught “wasting” his seed, there would be severe

consequences. But even in the more moderate Yeshivas this is an insurmountable problem for teenagers and young adults. Two Ex-Yeshiva students documented their way out of the Yeshiva which had to do with their inability to “control” themselves and the consequent guilt they felt as a result. I am referring to the Hebron Yeshiva ex-alumnus Dov Elbaum in his book *Elul Time*, and Monsey native Shalom Auslander in *The Foreskin Complaint* (I do not necessarily recommend reading the books, as I personally had to abandon both after a chapter or two). The feelings of guilt over “wasting seed” have been also incorporated into daily and High Holidays prayers, and there are even special rituals written to amend the “damage” caused by that terrible sin.

Here is one of the interesting Hebrew texts, found in a Viduy for Kippur:

הַהֶהָרְנוּ הַהֶהָוִירִים רְעִים בַּיּוֹם וּבַאֲנֹו לַיְדֵי טְמֵאת קָרִי בַלְיָה וְהוֹצֵאנוּ שְׁכַבַת זָרַע לְבִטְלָה, וּבְרָאנוּ מְשַׁחִית לְחֶבֶל,
 וּמְלִינוּ אֶת הַבַּיִת חֲלָלִים חֲלָלִים וְתַעֲלוּלִים וְגִלוּלִים. וְנִבְנוּ בְּמוֹת הַתּוֹפֶת וְנִימַץ מִזְבַּח ה' וְעָלְתָה עָלָיו שְׁמַמִּית.
 וְעַתָּה יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁבִזְכוּת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ חַב"ו הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק תִּיל בְּלַע וְנִקְאָנוּ
 לְמִבְטָנוּ יוֹרֵי שְׁנוֹ אֵל שְׁהַשֵּׁג תַּשִּׁיג וְהַצֵּל תַּצִּיל וְיָשׁוּב הַכֹּל לְאֵימָנוּ הַרְאֵנוּ לְבַלְתִּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדַּח, וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ
 עֲשֵׂה...

We will return to translations of this and other paragraphs in order to illustrate how this rabbinical concept, which was born because of insufficient scientific knowledge, became center stage in our religious consciousness, pushing aside such important and crucial concepts such as honesty, business ethics, and civility.

The Obsession with Fantasies

On the fateful day my grandfather passed away, when I was 17, I was tasked with hanging placards announcing the funeral and the Shiva in my Jerusalem neighborhood. I was devastated and could barely think, so an acquaintance volunteered to join me. He belonged to a Yeshiva of Baale Teshuva to which I used to go at nights in order to help the students, mostly army veterans, make their first steps in Talmud. As we were hanging a placard at the corner of Agripas and Mahane Yehudah St. a woman approached us and asked for directions. After I answered her and she left, my companion turned to me and with a face of someone who has just exposed a world-

threatening conspiracy declared: “you see? that woman was sent by the Yetzer Hara.” Yetzer Hara literally translates as the evil inclination but the context and intonation suggested that he was referring to His Lowness, the Devil. I was shocked. How can he even suggest that answering an innocent question can be an evil deed, and if it were in different circumstances, how can he talk to me like that in a moment of emotional distress, between my grandfather’s passing away and his funeral? My (not anymore) friend’s statement remained lodged in my mind as a sad reminder to the way some people see the world. Because of indoctrination and an education which dwells constantly on the danger of the sexual drive, and the need to separate the genders, every woman is perceived as an enchantress and a seductress. As a result, women are considered first weapons of sexual destruction and only then humans. Righteous men are in constant battle with their evil inclination and religious boys try to fight their mind and body using psychological and sometimes physical warfare.

To answer a question which one of the readers raised: peeling the labels of shame, sin, and destruction which have been attached to Onanism, and demoting our sperm cells from their sacred status to what they truly are, one more microscopic biological unit, is not going to cause men to sink into a never ending world of sexual fantasies. The opposite is true. The more we surround a concept or an object with fences, taboos, and myths, the more desirable it becomes. Not only that, as we shall see below, the presence of Onanism in confessions and prayers is disproportional. It means that there were always religious people, rabbis and authors of prayers, who felt guilty for engaging in that “sin”. Despite all that, boys in religious community grow up to become men who marry and have families and not adults who live in a world of fantasy. Another important fact I would like to mention before presenting the text of these prayers, is that they were all written before the 20th century, which means that all those who felt drowned by sin in the past could not have blamed the communication revolution and the proliferation of pornography in printed and electronic media. This is not to approve of pornography, but to say that it is the product, rather than the cause, of fantasies.

Here are some of the texts included in the daily Amidah, the daily Viduy (confession), and the Viduy for Kippur

Daily Amidah:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי אבותי, שְׁפֹל־הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַטְּפִין שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה שְׁלֵל בְּמָקוֹם מִצְוָה שֶׁנִּכְנָסוּ וְנִעְמְקוּ בְּקִלְפָה, שֶׁתְּחַזְרֶנּוּ לְשָׂרְשָׁם שֶׁבְּקִדְשָׁה — טְהוֹרִים וּמְתַקְנִים, זָפִים וּבְרוּרִים. וְגַם כָּל־הַנְּשָׁמוֹת הַעֲשׂוּקוֹת בְּקִלְפַת נֹגַהּ, תְּקִיאֵם הַקִּלְפָה וּתְפַלִּיטֵם, וְיִוְרִישֵׁם אֵל בְּמָקוֹם הַקִּדְשָׁה, בְּכַח הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ (חב"ו), הַרְמוֹז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת הַפָּסוּק: חֵיל בָּלַע וְיִקְאֲנוּ, מִבִּטְנוֹ יִרְשְׁנוּ אֵל

May it be Your will, HaShem, God of my fathers and forefathers, that all the souls of the drops which came out of me in vain, not for a mitzvah, which have entered and sunk deeply in the Kelipot [Shells: forces of evil; the dark side], will be returned by you to their sacred root – pure and corrected, impeccable and clear. Also all the souls which were sequestered by the Kelipa of Nogah [the shell, or evil force of Venus], will be thrown up and released by the Kelipa, and God will settle them in the region of sanctity, by the force of the Holy Name חב"ו which is alluded to in the initials of the verse (Job 20:15): “He [the wicked] swallowed a fortune but he will throw it up, from his very belly God will wrestle it.”

On one hand, we can understand that it is indeed very uplifting to think that our sperm cells are so important. On the other hand, however, it is quite disturbing to visualize God busying Himself with tracking down all the wandering sperm cells of holy Jews and returning them to their original, sacred source. Where is exactly that source? Is it our body? Is it some heavenly palace dedicated to all the hundreds of billions of souls which could have been created from one man's sperm cells?

Let us read the text of the various confessions:

הַרְהַרְנוּ הַרְהוּרִים רְעִים בְּיוֹם וּבָאנוּ לְיַדִּי טְמֵאת קָרִי בְּלִילָה וְהוֹצֵאנוּ שְׂכַבַת זָרַע לְבִטְלָה, וּבְרָאנוּ מִשְׁחֵית לְחַבְל, וּמְלִינוּ אֶת הַבַּיִת הַקְּלָיִם הַקְּלָיִם וְתַעֲלוּלִים וְגִלוּלִים. וְנִבְנֵנוּ בְּמוֹת הַתּוֹפֹת וְנִיתֵץ מִזְבַּח ה' וְעָלְתָה עָלָיו שְׂמָמִית. וְעַתָּה יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבְּזָכוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ חב"ו הוֹצֵא מִפְּסוּק חֵיל בָּלַע וְיִקְאֲנוּ מִבִּטְנוֹ יִוְרִישְׁנוּ אֵל שֶׁהַשָּׂג תִּשְׂיַג וְהַצֵּל תִּצְלֵל וְיָשׁוּב הַפֶּל לְאֵיתָנוּ הָרֵאשׁוֹן לְבִלְתִּי יִדַּח מִמֶּנִּי נִדְחָ, וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה

We were engaged in evil thoughts during the day and caused ourselves impurity of ejaculation at night. We have released layers of seed in vain and have created a destructive, damaging force. We have filled the Temple with corpses upon corpses, evil deeds, and idols. We have built the altars of Tophet [for human sacrifices] while the Altar of God was destroyed and covered with cobweb. Now May it be Your will, HaShem, God of my fathers and forefathers, that by the merit of the Holy Name יהו"א which is alluded to in the initials of the verse (Job 20:15): “He [the wicked] swallowed a fortune but he will throw it up, from his very belly God will wrestle it”, that You will pursue and seize, redeem and deliver [the lost drops] and all will return to its original strength, without losing any lost soul. Please do as You deem right...

In this section one is faulted for seed which was wasted deliberately or unknowingly, and the act is compared to murder and idolatry. Those engaged in this act are said to have destroyed the Temple and built an altar upon which they sacrifice humans, i.e. the unrealized potential of the sperm cells. The lost souls are referred to with the same term used to describe the most far flung remnants of the Jewish People who went into exile. This language intensifies the act of “wasting seed” and transports it from an individual act to one which has cosmic implications. It is, according to this part of the Viduy, an act which impacts God and the whole nation and which requires divine intervention and the use of mystical names to amend the situation.

Further in the Viduy it is written:

נֶאֱפָנוּ בְיָד וּבְרַגְלֵנוּ ... פָּגַמְנוּ בְּאוֹת בְּרִית קְדֹשׁ ... קִשְׁינוּ עֲצֻמְנוּ לְדַעַת...

We have committed adultery with hand and foot... we have damaged the sign of the holy covenant... we have hardened ourselves knowingly...

Here the act is compared to adultery. It is also considered an act of treason as it transgresses or undermines the covenant, symbolized by the circumcision. Finally, in a very subtle way, it is compared to suicide. In rabbinic literature suicide is described as אִיבוּד עֲצֻמוֹ לְדַעַת – losing oneself knowingly, while “wasting seed” is קִישוּי עֲצֻמוֹ לְדַעַת – hardening oneself knowingly. In addition to the accusation of murder we have seen previously, we now have the shame of the most horrific murder, killing oneself.

But wait, there's more:

קלקלנו צנורות השפעה והפקנו אותם לבארות נשברים אשר לא יכילו המים, וגרמנו לעבד פי ימלך ושפחה פי תירש גברתה, נשפכה בכשתנו ותכסנו פלמתנו, כי עונותינו הטו אלה ופושעינו האריכו קצנו וחסאתינו מנעו הטוב ממנו, אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם זה כמה ארץ ימים ושנים רבים ורעים

We have destroyed the ducts of abundance and turned them into broken wells which cannot contain the water. We have allowed for a slave to rule and for a maidservant to inherit her mistress. We will lie down in our shame and cover ourselves with our disgrace, because our sins have distorted the [world], our crimes lengthened our exile, and our wrongdoings have prevented us from receiving abundance. Woe to the sons who were expelled from their father's table for many long days and many bitter years.

And finally this:

שחתנו זרע קדש לבטלה ובראנו משחית לחבל, גם בכנפינו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים, והנה דמעת העשויקים ואין להם מנחם, לבי לבי על חלליהם, מעי מעי על הרוגייהם, אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו
We have destroyed the holy seed in vain and have created a destructive, damaging force. The blood of the souls of the innocent poor is hidden under our garments, the tears of the oppressed roll on their cheeks but there is no one to comfort them. My heart goes out for their corpses; my stomach churns for their victims, woe to the wicked, for he will be paid according to his [evil] deeds.

The language is rife with metaphors which could serve as material for much more thorough research, but again we see that the wasted seed represents a plethora of transgressions and turns every man, and especially adolescent boys, into criminal masterminds.

Finally, the sins of sexual fantasies, Onanism, and wet dreams, feature prominently in one of the most famous rituals of contemporary Judaism, especially popular in Israel. התיקון הכללי, or the General Remedy, which was created by Rabbi Nachman of Breslav, has been recorded by many Israeli artists and printed in endless editions. As Arthur Green shows in his excellent analysis of

Rav Nachman's life and writings, *The Tormented Master*, the rabbi himself felt assaulted by thoughts he found hard to drive away.

According to Rav Nachman's disciple, Rabbi Nathan of Breslav, the General Remedy expiates for all the sins which have infected the covenant, a euphemism for the penis. A man who has so transgressed should preferably dip in a Mikveh or in a natural body of water. He also explains that פגם הברית – damaging the covenant, is the most fundamental sin which causes all other transgressions. It is also the cause of the exile and the constant state of confusion and anxiety in which we find ourselves.¹²

The fear of transgression, its definition as a prohibition, and the promised punishments which will befall the wicked who do not confess or repent, are not unique to Judaism. Christianity, which considered sexual relations to be the Original Sin, has embraced all of the above with open arms. As Monty Python's Michael Palin put it sarcastically:

Every sperm is sacred, every sperm is great, if a sperm is wasted, God gets quite irate. Let the heathen spill theirs on the dusty ground, God shall make them pay for each sperm that can't be found... God loves those who treat their semen with more care... Let the Pagan spill theirs o'er mountain, hill, and plain, God shall strike them down for each sperm that's spilt in vain...

I believe that it is now clear why so much guilt is associated with Onanism, but we still have to understand what was the origin of the concept in Talmudic literature, and why today's scientific knowledge forces us to reconsider the matter.

We will deal with this question later, as we consider the question of whether a woman can become pregnant by taking a bath, but first I would like to address some questions which have been raised in wake of the current series, and let my answer will serve as introduction to the bathtub concern (you are welcome to google it and consider whether it is possible or not.)

In response to the series on Onanism, I have received the following email from a good friend who has been working in the field of informal education with observant teenagers for many years:

Rabbi... the basic question I have been asked dozens of times by teens is this: How can the rabbis say you are wasting seed (and thus killing people... and creating bad angels to

hurt people and destroy the world... as it says in the prayers) when semen is regenerated?

I answer saying something like: 1) It is a waste of your time and concentration; 2) You get yourself into a fantasy world which takes you out of the real world with real relationships; 3) You start to think of women as objects ...

...people then say that Hazal had it all wrong... [because] they didn't understand simple biology... the problem here is that when the kids (and others) think our Sages had this all wrong – they usually conclude that they were not intelligent and thus their other halakhot go in the same category... 99% of what we do today are rabbinic things... all the weights and measurements... all the decrees... Muktzeh... berakhot... they throw the baby out with the bathwater...

I would like to address these concerns and clarify the purpose of this whole series. It is not primarily about “wasting seed”, Onanism, or masturbation, but rather about contraceptives. The health problems presented by the prohibition of “wasting seed” are far greater than the guilt of teenagers or the great fear of those teenagers’ parents. The problems, as I mentioned at the beginning of the series, are those of prevention of unwanted pregnancy because of potential diseases (e.g. Zika, heart problems), or because the parents are not ready to have a child. So many couples are thrust into the world of child bearing and rearing without being ready, whether it is the first or the fifth child, yet the in the orthodox Jewish world even uttering the words family-planning is considered heresy. Women rely on not-so-effective contraceptives or on the notion that they are not going to conceive while breastfeeding (which is correct under certain conditions, but mainly in traditional societies). Women also keep having children until a very late age, ignoring the rising probability for birth defects and refusing tests of early detection. This, and not Onanism, is the real problem.

Regarding your answers to these boys:

1) the amount of time that teenagers spend on this habit has been blown out of proportion by teenage flicks and by the well-wishing clergymen. Most teenagers don't waste so much time on it, especially if they are not being constantly preached that it is the forbidden fruit.

2) I referred to the fear of living in fantasy in the previous post. Most people do not remain in the world of fantasy since they realize at a certain point that there is no substitute for love and compassion which stem from a true relationship.

3) The problem of turning women into sexual objects is a very serious one, but not because of onanism. On one hand is the treatment of women in the media and the advertising industry, and on the other hand their treatment by the religious establishment, as I have demonstrated in my series on Modesty.

Finally, regarding the argument that if we expose this information people will say that the rabbis got it all wrong, as history has taught us time and again, whitewashing is bound to backfire. We have to be honest and acknowledge the truth when we have been mistaken. Yes, it is difficult, but the great benefit is that other segments of our teachings and philosophy will be credible. The sages of the Mishnah and the Talmud were extremely wise, though they were not infallible, omniscient, impeccable, or possessing prophetic powers. They were able to lead the Jewish people through times of great crises and we would not have had the State of Israel if it were not for their resilience and leadership skills. They have bequeathed us a wealth of moral teachings, Midrashic interpretations, and an intricate system of legal rulings governing commerce and interpersonal relationships. There is no shame in admitting that there were many scientific facts which have eluded them, as anyone who follows the history of science, medicine and technology would easily understand. Just as an example I would cite the field of neuroplasticity which was literally terra incognita a decade or two ago, as the common theory was that the brain cannot change or regenerate after a certain age.¹³ Science will keep discovering new concepts and invent amazing technologies and contraptions, and there is no basis for the claim that all those were known to our rabbis thousands of years ago.

I believe that if we conduct an honest discussion on Halakhic matters, and if we strive to provide people with content and meaning they can relate to, there will be great respect for tradition and observance of Mitzvot.

Pregnant in a Bathtub?

Legal systems like to rely on precedents, especially if the system is a religious one and the law is God's word. It would be intimidating to deal with a complete novelty without having the safety net of precedents. In recent generations, however, Halakha is assaulted by numerous inventions and technologies for which there was never a precedent or an analogy. Currently, for example, we have organ donations and autonomous cars to think of, to mention but two cases.

One of the first cases to fall into this category in modern times was artificial insemination. The first successful insemination was conducted in 1884 in Philadelphia, and at about the same time we find halakhic literature on the topic. The main concern of those first responders was whether the husband is allowed to extract his seed and whether a possible mix-up should be a serious concern.

The rabbis searched far and wide for a precedent and found something in the Talmud. The Mishnaic sage Ben Zoma was asked whether the High Priest can marry a pregnant virgin, and he answered positively, explaining that she might have become pregnant from semen floating in a bathtub.¹⁴ Now, not only the idea of conceiving through abandoned semen seems preposterous, but the whole paragraph lacks credibility and might have been inserted to the Talmud by later editors. That is for three reasons: 1) Ben Zoma is referring to the Talmudic sage Shemuel, who lived a 150 years after him; 2) Ben Zoma is mentioned in Rabbinic literature over 160 times, and he always uses high Hebrew. This is the only place where he uses Aramaic Talmudic concepts, which are foreign to the language he and his colleagues used; 3) The phrasing of his answer is difficult. It literally reads: “[the High Priest can marry her] because we fear that she became pregnant in a bathtub.” - דשמואל לא שכיה, וחיישין שמא באמבטי עיברה - It should have said “we assume that she became...”

Let us leave this difficult paragraph for now and consider a fuller Midrashic version of the bathtub legend. According to that Midrash, Jeremiah the prophet once entered a public bathhouse and was shocked to discover a group of wicked people from the tribe of Ephraim who were engaged in Onanism. He started rebuking them but they responded with violence and threatened to kill or violate him unless he commits the same “crime”, and he finally succumbed and did it.

Jeremiah felt terrible for his transgression but God did not let his semen be wasted. After Jeremiah fasted 248 days (roughly ten months, assuming he did not fast on Shabbat), his daughter arrived at the same bathhouse and miraculously became the recipient of her father's lost semen. She became pregnant and gave birth to the famous Ben Sira, the eponymous author of the book of parables and maxims.¹⁵

The message of the Midrash seems to be that the semen of a righteous person is not lost, but one must admit that it is full of oddities. Jeremiah could not have met people from the tribe of Ephraim since they were exiled 200 years before his time, the scene of a gang of onanists forcing Jeremiah to do as they do makes no sense, and the idea that his daughter became pregnant with his semen would have troubled even good old Sigmund.

Only one rabbi in modern times, Rabbi Yaakov Ades (1898-1963), dismissed this Midrash as one which cannot serve as a basis for Halakha.¹⁶

Rabbi Yehoshua Boimel (1880-1948) discussed the rejection of this Midrash by doctors who said that it is impossible for a woman to conceive from floating sperm. He says:

I have no doubt that modern doctors who deny this Midrash are not speaking with intelligence but through the spirit of their Christian faith which suffocates them. If they admit that such a thing is possible, the foundation of their faith regarding the divine origin of the virginal conception of Jesus will be destroyed.

Rabbi Boimel then brings us back to the Talmudic paragraph mentioned above and says that it was probably a mockery of the belief that Jesus' mother was a virgin.¹⁷

I think we can accept the second part of Rabbi Boimel's argument and conclude that the Talmudic paragraph is indeed not original and was inserted into the text at a later time, thus solving all the problems raised earlier.

The interesting thing is that most rabbis accepted the possibility of bathtub pregnancy, which shows that their scientific knowledge was limited. As I explained previously, this is not something to be ashamed for, since Halakha always depended on its contemporary medical science.

Rabbi Yosef Haim of Baghdad (1832-1909) acknowledges the impossibility of such pregnancy, but writes that it is because we are physically feeble compared to people who lived 2,000 years ago.¹⁸

The most fascinating discussion, one which completely discredits modern medicine, is that of Rabbi Ovadia Yossef in his *Yabia Omer*.¹⁹ Rabbi Yossef first quotes Nahmanides who says that women do not have seed or its equivalent, but rather provide blood for the fetus which is all a product of the male's sperm. He then goes on to say that we should not pay attention to those doctors who say that it is impossible to become pregnant in a bathtub. He writes:

“They are fools who would not accept that which their false imagination cannot comprehend. Their understanding of natural science is analogous to a dog slurping water from the ocean. It is clear that they are not knowledgeable since they cannot cure any disease or pain. They cannot compare to biblical doctors who had the remedies to all diseases but had to hide them from the public eye because people stopped praying to God.”

With such staunch rejection of modern medicine, only for the sin of clashing with Midrashic fantastic stories, it will be easier to understand why the concept of Onanism has not been reviewed and updated.

Wasting Seed – Conclusion:

As we have seen, there is no basis in the bible for the prohibition of “wasting seed”. What then is the rationale for perceiving it as one of the Top Ten in the confession's To Do list of a normal observant man?

The answer is that the Halakhic literature around the subject evolved in the third century and was deeply influenced by the available scientific knowledge, or rather theories, of the ancient Greek world. We saw in the previous post that people believed that a woman can get pregnant from wayward sperm in a bathtub. Some people, including many rabbis, still believe this today, despite its rejection by the scientific community and the fact that artificial insemination is a tedious and not always successful process.

As a matter of fact, the belief in ancient “science” is so strong, that as recently as 1958, 74 years after the first successful artificial insemination, Rabbi Tzvi Pesah Frank (1873-1960), writes that a woman should be careful not to use sheets used by men other than her husband for fear she will get pregnant.²⁰

In the case of “wasting seed” people believed that each drop of the man’s sperm is a potential fetus and that therefore spilling sperm is tantamount to murder. Some believed that it is not only a potential fetus but rather a tiny human which keeps growing in the mother’s womb. According to that theory, which we have reviewed briefly yesterday, the woman is no more than a receptacle, almost like a planting pot, where the man’s seed is deposited to be nurtured and nourished.

It is understood why with each generation the severity of the “prohibition” kept growing, but it is about time for our religious authorities to conduct an honest study, as the one offered here, and announce that ancient sages did not understand the reproductive process. It is that misunderstanding which led to the following ruling, in the case of a woman who was forbidden to conceive but for whom a diaphragm was not a solution:

There was room to say that it is allowed for the husband to use contraceptives. A precedent to support this is the case of a man who suffered from a severe infection and was instructed by the doctors to “waste” his seed in order to relieve himself. Rabbi Yehoshua Volk (1680-1756) ruled in favor of the act because the man’s was in danger. Rabbi Volk further explained that although the Talmud compared wasting seed to murder, idolatry, and adultery, it is an exaggeration meant to deter people from doing so. He added that although one could claim that it is practically murder because a child could have been born from that drop, we rely on the Halakha that of a mother’s life is in danger abortion is allowed... however this case [of a woman whose life will be in danger if she gets pregnant] because if she chooses not to have marital relationships or to divorce, her life will not be in danger...²¹

This ruling stems from a deep conviction of the author that every drop of sperm is a living human being or at least a potential one. It is incredible that the author was willing to separate a husband and wife or even have them divorced because of that belief.

Today, however we know that:

...the average male will produce roughly 525 billion sperm cells over a lifetime and shed at least one billion of them per month. A healthy adult male can release between 40 million and 1.2 billion sperm cells in a single ejaculation.

There is no doubt that if the rabbis who started the “seed saving” movement some 1,700 years ago would come back to life and learn the scientific facts of the male’s sperm they would have changed their opinion.

The most important implication of this understanding is that men and women alike are allowed to choose the contraceptives which are safest and healthiest for them. This “allowance” becomes an obligation for those who are not ready to have children yet, those whose families are too big to support physically and emotionally, and those whose pregnancy might be risky because of the mother’s advanced age or other reasons.

The purpose of this series was not to be liberal or indulgent but rather to save people’s life and mental sanity. Indeed, I am very glad to tell you that already this past week life was saved and marital peace was restored in several cases which were referred to me because of this more candid discussion.

With blessings of a healthy, spiritual, and guilt-free year,

Rabbi Haim Ovadia

Appendix:

Here are some additional sources which will be translated and discussed in the future:

על הוצאת זרע לבטלה:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קח עמוד ב
 שלח ליה רבי ינאי למר עוקבא: לישדר לן מר מהנך קילורין דמר שמואל! - שלח ליה: שדורי משדרנא לך, דלא תימא צר עין אנא. אלא הכי אמר שמואל: טובה טיפת צונן שחרית, ורחיצת ידים ורגלים בחמין ערבית, מכל קילורין שבעולם. תניא נמי הכי, אמר רבי מונא משום רבי יהודה: טובה טיפת צונן שחרית, ורחיצת ידים ורגלים ערבית, מכל קילורין שבעולם. הוא היה אומר: יד לעין - תיקצץ, יד לחוטם - תיקצץ, יד לפה - תיקצץ, יד לאוזן - תיקצץ, יד לחסודה - תיקצץ, יד לאמה - תיקצץ, יד לפי טבעת - תיקצץ, יד לגיגית - תיקצץ. יד מסמא, יד מחרשת, יד מעלה פוליפוס. תניא, רבי נתן אומר: בת חורין היא זו, ומקפדת עד שירחוץ ידיו שלש פעמים. אמר רבי יוחנן: פוך מעביר בת מלך, ופוסק את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים.

תלמוד בבלי מסכת נדה דף יג עמוד א
 מתני': כל היד המרבה לבדוק, בנשים - משובחת, ובאנשים - תקצץ.
 גמ'. מ"ש נשים ומאי שנא אנשים? נשים לאו בנות הרגשה נינהו - משובחות, אנשים דבני הרגשה נינהו - תקצץ. אי הכי, מאי איריא מרבה? כי לא מרבה נמי! כי קתני מרבה - אנשים. תנא: בד"א - לענין שכבת זרע, אבל לענין זוב - אף הוא משובח כנשים. ואפי' לענין שכבת זרע, אם בא לבדוק בצרור או בחרס - בודק. ובמטלית לא? והתניא: בודק עצמו במטלית ובכל דבר שרוצה! כדאמר אביי במטלית עבה, הכא נמי - במטלית עבה. והיכא איתמר דאביי? אהא, דתנן: היה אוכל בתרומה והרגיש שנזדעזעו איבריו - אוחז באמתו ובוולע את התרומה. אוחז? והתניא, רבי אליעזר אומר: כל האוחז באמתו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם! אמר אביי: במטלית עבה. רבא אמר: אפילו תימא במטלית רכה, כיון דעקר עקר. ואביי - חייש דלמא אתי לאוסופי, ורבא - לא חייש דלמא אתי לאוסופי. ולא? והתניא: הא למה זה דומה - לנותן אצבע בעין, שכל זמן שאצבע בעין - עין מדמעת וחוזרת ומדמעת! ורבא - כל אחמומי והדר אחמומי, בשעתיה - לא שכיח. גופא, ר"א אומר: כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם, אמרו לו לרבי אליעזר: והלא נצוצות נתזין על רגליו, ונראה ככרות שפכה, ונמצא מוציא לעז על בניו שהן ממזרים! אמר להן: מוטב שיוציא לעז על בניו שהן ממזרים, ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום. תניא אידך, אמר להן רבי אליעזר לחכמים: אפשר, יעמוד אדם במקום גבוה וישתין, או ישתיין בעפר תיחוח, ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום. הי אמר להו ברישא? אילימא קמיייתא אמר להו ברישא, בתר דאמר להו איסורא הדר אמר להו תקנתא? אלא: הא אמר להו ברישא, ואמרו

ליה: אין לו מקום גבוה ועפר תיחוח מאי? אמר להן: מוטב שיוציא לעז על בניו ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום. וכל כך למה? מפני שמוציא שכבת זרע לבטלה.

רבי ישעיה בר אליה טראני (המאה ה-13-12), פסקי ריא"ז מסכת נדה פרק ב - כל היד

ט. אסור לאדם לעשות מכנסים צרים שאברו מתחמם בהן, שמא יוציא שכבת זרע לבטלה.

י. רוכבי גמלים כולם רשעים, שהם רוכבים בפסוק רגליים ומתחמם אברם בבשר הגמל או במרדעת הרך, ופעמים מוציא שכבת זרע לבטלה.

יא. רוכבי חמורים יש מהם רשעים, שרוכבין בפסוק רגליים על גבי בשר החמור, ויש מהן צדיקים, שרוכבין על גבי אוכף קשה, או שרוכבין כנשים בלא פסוק רגליים.

יב. הספנים כולם צדיקים, שהם הולכים במקום סכנה ואימת שמים עליהן.

יג. יש מגדולי החכמים שהיה מקלל מי שהוא שוכב על עורפו שמא יתחמם ויתקשה במישמוש הבגד שעליו. ואם הוא מטה מעט על צידו מותר.

הרב יעקב אטלינגר, (1798-1891), ערוך לנר מסכת סנהדרין דף נח עמוד ב

וי"ל דלא אסיר אלא כשעושה כך תדיר. פי' ואז חייב משום הוצאת זרע לבטלה.

הרב אברהם דנציגר, (1748-1820), חכמת אדם שער בית הנשים כלל קכז

א אסור להוציא שכבת זרע לבטלה ועוון זה חמור מאוד מכל עבירות שבתורה וקיבלו חז"ל שזה היה עוון של דור המבול כמו שכתוב (בראשית ו', י"ב) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ רצה לומר שהוציאו בידים הזרע על ידי חימום עד שנשפך על הארץ וזה היה עוון ער ואונן שהיו דשין מבפנים וזורים מבחוץ כדכתיב (שם ל"ח, ט') וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע וגו' ושיחת ארצה ועליהם נאמר (ישעיה א', ט"ו) ידיכם דמים מלאו וכאילו הרג הנפש ובגמרא ובפרט בזוהר מחמירין עד מאד בעוון זה והעושה זה חייב נידוי ואם לא נידוהו ממילא הוא בנידוי מן השמים ומכל מקום אם הסיתו היצר חס ושלוה ורואה את עצמו שאי אפשר לכוף יצרו המסיתו לבוא על הנדה או על שאר עריות מוטב שיוציא הזרע לחוץ ואל יבעול הערוה ואחר כך ישוב על זה על פי תיקוני התשובה המבואר ברוקה ובכתבי האר"י.

הרב יהודה ירוחם פישל פרלאוו, (1855-1937), ביאור על ספר המצוות לרס"ג, לאוין ל"ת צב

וכצ"ל שלא להשחית זרע כדכתיב לא תנאף. ואמרו לא תנאף לא ביד ולא ברגל. וכן אסור להריח בשמים שעל הערוה. כמו שדרשו לא תנאף לא תהנה לאף.

ועכ"פ מתבאר מזה שיש לנו שלש דרשות מהך קרא מלבד מה שדרשוהו לאזהרת אשת איש במכילתא שם. וכן הוא גם במכילתא דרשב"י שם בדרשא קמייתא עיין שם. האחת שלא להוציא זרע לבטלה. לפי פירש"י בנדה שם ובסמ"ק. והשנית שלא להריח בבשמים שעל ערוה מן העריות. והשלישית שלא להיות עוקב אחר המנאף.

מסכתות קטנות מסכת כלה רבתי פרק ב

הלכה ד

ר' אליעזר אומר כל המוציא שכבת זרע לבטלה כאלו הורג נפשות, שנאמר שוחטי הילדים בנחלים, אל תקרי שוחטי אלא סוחטי.

תניא גרים ומוציאים שכבת זרע לבטלה, מעכבים את המשיח, בשלמא מוציאים שכבת זרע לבטלה, דאמר ר' יוחנן אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, דכתיב כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי, גרים מאי טעמא, דתניא קשים גרים לישראל כספחת, שנאמר ונספחו על בית יעקב.

הלכה ה

וחכמים אומרים כל המוציא שכבת זרע לבטלה, והמחליף בדבורו, כאלו עובד עבודה זרה, שנאמר אולי ימושני אבי והייתי בעיניו כמתעתע, ואין תעתע אלא עבודה זרה, שנאמר הבל המה מעשה תעתועים. הנחמים באלים תחת כל עץ רענן, מכאן אמרו אין אדם רשאי לשלוט יד באמה, שלש ידות הן ושלשתן לקציצה, יד לאמה תקצץ, יד לעין תקצץ, יד לחסודה תקצץ, יד לאמה תקצץ מפני שמחמתו ומוציא שכבת זרע לבטלה, יד לעין תקצץ מפני שמסמאה את העינים, יד לחסודה תקצץ מפני שמביאתו לידי שפיכות דמים.

אמר שמואל יד מחרשת, יד שופכת דמים, יד מגברת יצר הרע, יד מסמאה, יד מעלה פוליפוס. מאי פוליפוס, אביי אמר ריח הפה, ורב אסי אמר ריח החוטם.

יד לאמה תקצץ, מתיבי יד המרבה לבדוק משובחת, התם בנשים, והתניא אף באנשים, התם לענין זיבה.

הלכה ו

הנחמים באלים, אלו המחמין את עצמן ומוציאין שכבת זרע לבטלה, למה הוא חשוב, לבהמה, מה בהמה אינה מקפדת ועושה, אף הוא אינו מקפיד ועושה, דבר אחר מה בהמה עומדת לשחיטה ואין לה חלק לעולם הבא, אף הוא יורד לגיהנם ואין לו חלק לעולם הבא.

תאנא אף הוא עובר משום בועל ונבעל, וכל כך למה, מפני שמעורר יצר הרע על עצמו.

תאנא יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, שנאמר וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום. מכאן דרשו רבותינו, הרהור מביא לידי תאוה, תאוה לידי אהבה, אהבה לידי רדיפה, רדיפה לידי מעשה, להודיעך כמה קשה חזרתו מזו לזו; וכנגדן בתשובה, פרישות מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות לידי נקיטת, ונקיטת לידי טהרה, וטהרה לידי

חסידות, וחסידות לידי ענוה, וענוה גדולה מכולם, שנאמר רוח י"י אלהים עלי יען משח י"י אותי לבשר ענוים, צדיקים, ישראל, טהורים, חסידים, לא נאמר, אלא לבשר ענוים.

הלכה ז

ועליו הכתוב אומר מי יודע רוח בני אדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה, מי יודע רוח בני אדם, אלו נשמתן של צדיקים, שאין מחממין את עצמן להוציא שכבת זרע לבטלה, ורוח הבהמה, אלו נשמתן של רשעים, המחממין את עצמן להוציא שכבת זרע לבטלה, שכל המחמם את עצמו ומוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה, שנאמר וירע בעיני י"י אשר עשה וימת גם אותו.

תאנא דור המבול כלן מוציאין שכבת זרע לבטלה היו, הוּוּ בהוּ אצטגניני, אמרי עלמא לא פחות משיתא אלפי שנין, לא נוליד, ואנן נחיה לעלמא כוליה, אמר להם הקדוש ברוך הוא, שמתם עצמכם עיקר, הריני עוקר שמיכם שלא תעלו בחשבון עולם. מנא הני מילי, דכתיב באונן והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה, שהיה מחמם את עצמו ומוציא שכבת זרע לבטלה, וכתיב בדור המבול כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. ער מאי עובדיה, כמעשה אונן, והיינו דכתיב וימת גם אותו. תאנא למפרע הוא רע, וכיוצא בו נח למפרע חן.

הלכה ח

כל המקשה עצמו חייב מיתה.

אמר רב אשי כל המקשה עצמו יהא בנדוי, ולימא אסור, משום דמגרי יצר הרע אנפשיה, שמע מינה אסור ליגע בערוה, כדתינא כל הנוגע באמה ומשתין מים, כאילו מביא מבול לעולם, מאי טעמא, נגיעה מביא לידי חימום, וחימום לידי יצר החשק. תאנא גבול יש לה, מעטרה ולמטה מותר, מעטרה ולמעלה אסור, במה דברים אמורים בפנוי אבל בנשוי לא חיישינן.

על הפריה מלאכותית

הרב דוד שפרבר (1875-1962), שו"ת אפרקסתא דעניא חלק א סימן רא ויפה צעקה אשר צעק הגאון מהרי"ל הנ"ל ז"ל על מעשה התעתועים אשר המציאו רופאי זמננו להרבות ממזרים בישראל ואחריו אנו גם אנו נשמיע צעקתינו בקול רעם לפשר עקמימות שבלב קלי הדעת שבעמינו לבל ילכו אחר ההבל ויהבלו, ועם כל הנ"ל ממילא איפשטו איבעיות דכ"ת מאות ב' עד אות וא"ו והוא בכלל, וכולהו לחומרא... כ"ז ניחא אילו ידעינן דהזרע שמכניסין ברחם אשה הוא זרע בעלה בלי שום תערובת זרע אחר אבל מי יודע איכות ההמצאה אם אין כח אחר מעורב בו, ועדיין לא חקרת ע"ז. אך לפני ימים אחדים נאמר לי שמשתמשים לזה גם בזרע הכלבים. עכ"פ למיחוש מיהו בעי, ובדעתי לעשות בזה אי"ה חקירה ודרישה היטב.

הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל, (1880-1953), שו"ת פסקי עוזיאל בשאלות הזמן סימן נג דברים אלה כתבתי לקוצר השגתי לברורה של הלכה זו. ולמעשה הלכה זו בכללה היא בגדר ההלכות שאמרו עליהם הלכה ואין מורין כן (ערובין ז, ביצה כ"ח: ואו"ח סי' תק"ט סעיף ב'). והנלע"ד כתבתי

על אמצעי מניעה לגבר (כובעון)

הרב ישועה שמעון חיים עובדיה, (1872-1952), שו"ת ישמח לבב חלק אבן העזר סימן ח איברא דכ"ז פשוט דוקא שלא כרך הסמרטוט רק סביב הגיד באופן שהוא ראוי להזריע במקום ההריון, מה שאין כן אם כרך בבגד גם ראש הגיד באופן שאינו מזריע במקום הראוי אלא בבגדו, בהא השכל מחייב שאין זו ביאה גמורה לאסור האשה על בעלה דלא הוי אלא כמשמש דרך אברים שאינו אוסר כמ"ש. תדע שלולי מקרא שכתוב משכבי אשה שבא לרבות שלא כדרכה, לא היתה נאסרת בביאה זו שאינה ראויה להריון, וכ"ש בביאה זו שאינו נוגע בבשרה וגם שאין ראוי להזריע בה ודאי שאין דרך ביאה בכך, כן נראה מצד הסברא ועכ"פ מדי ספיקא לא נפקא.

התפיסה המסורתית מול המדע

הרב עובדיה יוסף, (1920-2013), שו"ת יביע אומר חלק ב - אבן העזר סימן א הרי גם ע"י תשמיש בהכרח שיאבדו איזה טפות. וכבר ארז"ל בנדה (לא) ארחי ורבעי זרית מלמד שאין האדם נוצר מכל הטפה אלא מן הברור שבה

על מעשה ער ואונן

אגדת בראשית, פרק סד

אמר הקדוש ברוך הוא המשיח עתיד לעמוד מיהודה, והלך ונטל אשת כנענית, אלא מה אני עושה מביא עלילות, ומשיא לבנו את תמר, ותמר היתה בתו של שם הגדול, אמר הקדוש ברוך הוא תמות כנעני', שנאמר וירבו הימים וגומר ותמת בת שוע אשת יהודה (בראשית לח יב), וימותו בניה, שנאמר וימת ער ואונן (שם/בראשית/מו), כדי שידבק יהודה בתמר, שהיא כהנת בתו של שם בן נח.

רבי חזקיה בן מנחם, (המאה ה-13), חזקוני בראשית פרק לח הגדיל ער ושהה ז' שנים ונשא תמר הרי שמונה שנים משירד יהודה עד ויהי ער רע וימיתהו. שנה תשיעית נשא אונן ובאותה שנה מת.

הרב יצחק קארו, (1458-1535), תולדות יצחק, בראשית פרק לח הקושיא השניה, אלו הונח שהיו גדולים, אינם ראויים לעונש על זה העון, לפי שאין דש מבפנים וזורה מבחוץ מז' מצות בני נח. והנכון בעיני לתרץ כלם, והוא שיהודה חטא ג' עונות... ועם כל זה רצה הכתוב לתלות המיתה בחטא ער עצמו,

שאם לא היה רשע לא ימיתנו הקדוש ברוך הוא בעון אביו, אבל ראה שהיה לו התחלה רעה, ואף על פי שאינה מז' מצות, יבוא אחר כך לחטוא בז' מצות, אמר הקדוש ברוך הוא מוטב שימות זכאי ואל ימות חייב, ואחר שאביו חטא ליוסף שהיה בכור ימות בכורו בחטא הבכור, כמו שאמר הקדוש ברוך הוא לפרעה בני בכורי ישראל ותמאן לשלחו הנה אנכי הורג את בנך בכורך [שמות ד כג]; והבן השני מת בעבור שלא שמר אביו אחות אח, שכן אונן לא שמר אהבת אחוה, שלא רצה להקים זרע לאחיו, תפס מעשה אביו בידו, ואעפ"כ תלה הכתוב מיתתו בחטא אונן עצמו, ומוטב שימות זכאי ואל ימות חייב, הנה שער ואונן מתו בשנתחברו עון הבן עם עון האב... שאין זה החטא מז' מצות.

הרב משה אלשיך, (1507-1593) בראשית פרק לח

ועל כן וימיתוהו ה' בכח מאתו יתברך ככל צדיק גמור הנאסף בחטאו ולא על ידי מלאך רע. ומה גם למה שאמרו ז"ל (בראשית רבה פה ד) שכל רשעו היה שהיה מערה לאשפה, שהכוונה אצלי, שהיה בא עליה שלא כדרכה ומערה זרעו במקום הזבל, כי הנה אין עון זה באשתו מחייבי מיתה או כרת. וגם לא היה בר עונשין כי אם בן שבע שנים כמו שאמרו בסדר עולם

מתוך ספרי הנמצא בהכנה, שולחן ערוך דאורייתא, אורח חיים ג, ז

"לא יאחוז באמה (באיבר המין) בעת עשיית צרכיו מפני שמוציא שכבת זרע לבטלה".

איסור השחתת הזרע נחשב בעיני רבים, באורח פרדוסקלי, לאחד האיסורים החמורים ביותר. הפרדוקס הוא שאין כל זכר לאיסור זה בתורה ואילו איסורים אחרים המוזכרים בתורה, בנביאים ובכתובים מוזנחים לגמרי על ידי הציבור הדתי. לפנינו מקרה טיפוסי של דתיות סלקטיבית – כלומר של איסור או הנהגה שקיבל יחס מועדף אצל הציבור הדתי, ולא רק אצל היהודים. איסור זה, שכאמור אין לו מקור בתורה גורם לבעיות רבות וביניהן: הסירוב להשתמש באמצעי מניעה הגורם להריונות בלתי רצויים, וביניהם במקרים שהאשה אינה מוכנה מבחינה פיזית או נפשית להריון או שהיא בגיל סיכון גבוה. התוצאה היא משפחות מרובות ילדים שלא זו דווקא מתברכות באושר, חיים מתחת לקו העוני ועוד. מקבילה קיצונית לכך ניתן למצוא בתנועה הנוצרית לעידוד ילודה "קוויורפול" ובמיחוד אצל חסידיה של ננסי קמפבל. אלו שיצאו מן התנועה מתארות מצב של שבע לידות תוך אחת עשרה שנה ואיסור מוחלט על כל רגש מלבד שמחה. בעולם היהודי, מחזה שכזה הוא בחוצות בני ברק או ירושלים לראות ילדה בת חמש מוליכה את אחיה בן השלוש לבד ברחוב משום שבמשפחות הגדולות האם קורסת תחת הנטל ומעבירה אותו הלאה לילדיה (הבעל בדרך כלל לא מעורב). כך גדלים הילדים תוך סיכון לחייהם ובמדה מסויימת מאבדים את ילדותם כשמגיל צעיר מאד הם הופכים לאמהות ואבות קטנים. זכור לי אורח שהיה בביתי בשבת שהיה הבן האמצעי במשפחת חסידי חב"ד עם חמשה עשר ילדים. כאשר הצענו לו שיתכבד מבלי להתבייש הוא ענה שאין צורך לדאוג שכן כילד הוא הבין מהר מאד שאם הוא רוצה לשרוד עליו לדבר בקול ולחטוף אוכל מהר ככל שיוכל, ואין צורך להוסיף ולומר שזהו מצב לא בריא; הבעיה הניצבת בפני זוגות המבקשים לעבור טיפול הפרייה מלאכותית ועל הבעל לתרום זרע;

אולי החמור מכל הוא הנזק הנפשי הנגרם מדי שנה לאלפי צעירים העוברים שלב זה באופן טבעי ומתמלאים ברגשי אשמה ושנאה עצמית (ראה למשל בספרים זמן אלול מאת דב אלבוים ותלונת הערלה מאת שלום אוסלנדר). לפני שנדון במקור המדרשי לאיסור זה עלינו לשאול מדוע קנה לו שביטה כה חזקה בתודעה הדתית. התשובה היא ככל הנראה שהמיניות היא נושא המהלך אימים על המנהיגים הדתיים, הרואים בה כח אדיר ובלתי ניתן לריסון והם יעשו את כל שביכולתם לדכא יצר זה. דיכוי המיניות, אגב, גם נעשה על ידי בעלי הכח – הגברים, כלפי הנשים, אם על ידי מילת בנות בעולם השלישי ואם על ידי הגורות צניעות ואיסורים דומים לאלו של היהדות על השמעת קול האשה והיראותה בציבור, אבל גם במקרים מסויימים על ידי הנשים. דוגמה לדיכוי המיניות על ידי הנשים היא כתות הנזירות הנוצריות, ההחמרה של הנשים היהודיות בהלכות נדה ואכיפת חוקי לבוש וצניעות על ידי מורות ומנהלות דתיות בבתי ספר לבנות בלבד. האוננות, בין לגברים ובין לנשים נתפסה בעיני חכמי הדת כאקט של פורקן מיני בלתי ניתן לשליטה, ומה שגרוע יותר, דבר הנעשה בחדרי חדרים ואין עליו פיקוח, ולכן הקיפוהו בהררי איסורים והפחדות שעדיין גורמים נזק רב לבחורים תמימים וחדורי אמונה. רבי נחמן מברסלב התייסר רבות בנושא המיניות ותיקן את התיקון הכללי, קריאת עשרה פרקי תהלים ועוד (עיין בספר בעל היסורים של אברהם גרין). גם בוידוי הגדול של יום הכיפורים מוקדשים סעיפים רבים לאיסור זה ומקנים לו אוירה של חשיבות יתירה ובלתי פרופורציונלית לשאר האיסורים החמורים המוזכרים במלה אחת כמו רצח או גזל. סיבה נוספת להדגשת האיסור היא שהוא משמש אמצעי לשליטה ודיכוי בידי הרבנים על תלמידיהם הצעירים, שהרי בחור ישיבה מן המניין אינו עובר שום עבירה הראויה לשמה. הוא אוכל אוכל כשר למהדרין, מקפיד על שמירת שבת כהלכתה ולומד תורה כל היום. על מה אם כן ניתן להוכיח אותו – על האיסור החמור של הוצאת זרעו לבטלה. יודעי דבר מספרים שבעולם הישיבות יש יועצים מיוחדים חלקם בעלי הכשרה רבנית ואחד בלבד בעל רקע בפסיכולוגיה המייעצים לבחורים שהגיעו אל סף התמוטטות נפשית בגלל אי יכולתם לעמוד ב"איסור" זה. בישיבות מסויימות ובמיוחד חסידיות, אוסרים על הבחורים ללבוש בגדים פנימיים צמודים או להשתמש בסבון ריחני כדי שלא יבואו להתגררות ו"להתפתות" לאונן ואלו הנתפסים במעשה מוכים, לעתים במקלות. מצב עניינים זה ודאי שאינו בריא והוא מוכיח כי איסור כזה שמן הנמנע לשמור עליו ודאי לא היה כלול בכוונתו המקורית של האלקים, נותן התורה. על פי המדרש מקור האיסור הוא במסופר בספר בראשית על חתניו של יהודה בן יעקב, ער ואונן. בפסוק נאמר שער עשה את הרע בעיני ה' ועל כן ה' המית אותו, אך לא נאמר מה היה חטאו. לאחר מכן נאמר שכאשר אחיו של ער, אונן, לקח לאשה את האלמנה תמר, גם הוא חטא וגם אותו המית ה'. מן המלה גם למד המדרש על דרך ההקשה שער ואונן חטאו את אותו חטא, מסקנה שאינה כלל מחוייבת משום שהמלה גם מתייחסת לכך שהוא הומת ולא לחטאו. מה עוד שחטאו מוזכר בפירוש בפסוק ולא יכול להיות שהיה זה אותו החטא של האח הראשון, ער. אם כן מה היה החטא? אונן ידע שלפי דיני הייבום הקדומים, הילד שיולד לתמר לא יחשב בנו אלא בן האח המת והוא לא רצה להקים שם לאחיו ולכן קיים משגל נסוג והשחית את זרעו ארצה. החטא אם כן מפורש בפסוק: לא בזבזו הזרע היקר הוא העוון אלא העובדה שאונן התנהג באנוכיות כלפי תמר וכלפי אחיו המת, ער. פסוק זה והמדרש עליו אינם אלא אסמכתא להלכה שנוצרה בבית מדרשם של חכמים מתוך המפגש עם התרבות היוונית והמדע שלה. התרבות היוונית הפגישה את חז"ל עם אנשים שלא התביישו להתעמל ולהתחרות בעירום ושאת קירות בתיים

פיארו פסיפסים צבעוניים של גברים בעלי אבר מין ענקי. דבר זה הביא לרתיעה מגילויי מיניות בוטים, הדגשה של חוקי הצניעות ואיסור לאחוז ב"אמה". נוסף לכך הפרט המדעי אותו סיפקו בטובם חכמי היוונים ועל פיו העובר נוצר מטיפת הזרע של האב שהיא בעצם איש קטן המונח ברחם האשה רק ככלי קיבול שם יגדל ויתפתח, תוך קבלת חומרי מזון מהאם. ההוכחה לכך שזו היתה תפיסת חז"ל היא שהם מדברים על כל הילדים הפוטנציאליים שהיו יכולים להיווצר מהזרע האבוד. בוידוי המוזכר לעיל למשל, לקח המחבר את הביטוי התנכ"י "שוחטי הילדים" המגנה אנשים מושחתים שמעשיהם גורמים באופן ישיר או עקיף לרצח, וכתב אותו בשין שמאלית "סוחטי הילדים", כאשר הכוונה היא שהאוננות סוחטת מאיבר המין את הילדים הפוטנציאליים. כיום ידוע לנו שהגבר מייצר מיליארדי תאי זרע במשך חייו וכי אם כולם היו מופרים והופכים לעוברים היה העולם מגיע אל קצו תוך דור אחד. זו הסיבה לכך שהאיסור אינו מוזכר כלל בתורה וגם לכך שאין אדם היכול להימנע ממנו משום שזהו תהליך טבעי בגוף הגבר ובמיוחד הנער והמתבגר.

¹ Poland, 19th century.

² Poland and Ukraine, 1835-1911. שו"ת מהרש"ם חלק ג סימן רסח.

³ Merriam-Webster dictionary.

⁴ Gen. 37:7-10.

⁵ רבינו בחיי, בראשית, לח:א: כי סוד היבום הוא סוד הגלגול.

⁶ Deut. 25:5-10.

⁷ Ruth 4:5-6.

⁸ in order to surrender his seed (and descendants) to his brother. – לבלתי נתן זרע לאחיו.

⁹ תלמוד בבלי, יבמות, לד:ב.

¹⁰ To Genesis 37:7.

¹¹ בראשית ג:ו: ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל; ד:ד וקבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומחלבהו; טו:יד: וגם את הגזי אשר יעבדו דן אנכי; כ:ד: ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגזי גם צדיק תהיה על פי ליקוטי מוהר"ן צ"ב עיקר עניינו של "התיקון הפלילי" הוא תיקון מיוחד לפגם הברית (הכולל פגמים פהוצאת זרע לבטלה, קרי לילה

וכן מחשבות, דיבורים ומעשים הקשורים לניאוף). לאדם שנשקל חלילה בעוון מסוג זה, ממליץ רבי נחמן לטבול ולטהר עצמו, מוקדם ככל האפשר, במקנה (מענין או גם נכדומה)... פגם הברית הוא הטטא היסודי והשורשי ביותר, שפול שאר הפגמים נמשכים אחריו, ולפי דברי רבי נחמן הוא גם השורש למצב התמידי של בלבול ופיזור הנפש שאנו שרויים בו

¹³ See Norman Doidge's breathtaking books: *The Brain that Changes Itself*, and *The Brain's Way of Healing*.

¹⁴ תלמוד בבלי, מסכת חגיגה, יד, ב-טו, א: שאלו את בן זומא: בתולה שעברה מהו לכהן גדול? מי חיישין לדשמואל, דאמר שמואל: יכול אני לבעול כמה בעילות בלא דם, או דלמא דשמואל לא שכיחא? - אמר להו: דשמואל לא שכיח, וחיישין שמה באמבטי עברה

אוצר המדרשים, אלפא ביתא דבן סירא, עמוד מג: פעם אחת הלך ירמיה לבית המרחץ ומצא שם רשעים משבט אפרים וראה כי כלם מוציאין שכבת זרע לבטלה... וכיון שראה אותם התחיל להוכיחם מיד קמו עליו ואמרו מפני מה הוכחתני חי דרך באר שבע שלא תזון מכאן עד שתעשה כמוני... אם תעשה כמוני הרי טוב ואם לאו נעשה כך מעשה סדום... מיד עשה כן מרוב הפחד והיראה מהם... ויצא ונתענה על דבר זה רמ"ח תעניות כנגד כל איברים שבאדם, ושמורה היתה טיפה של אותו צדיק עד שבאתה בתו של אותו צדיק לבית המרחץ ונכנסה בקובתה, ולשבעה

חדשים ילדה בן בשינים ובדיבור, וכיון שילדה היתה מתביישת מבני אדם שהיו אומרים מזנות ילדה, ופתח פיו הנער ואמר לאמו, על מה מתביישת מבני אדם כי בן סירא אני

שו"ת חדות יעקב, חלק אבן העזר, סימן מג: ... כל מה שהביא מענין בן סירא אינו מוכיח שמותר לעשות כן לכתחילה... כבר אמרו שאין ¹⁶ ללמוד הלכה ממדרשי אגדה אפילו על מדרשים המפורסמים, וכל שכן על שאר אגדות

הרב יהושע בן נחום בוימל, שו"ת עמק הלכה חלק א סימן סח: ולדידי אין כל ספק כי הרופאים האחרונים לא מחכמה הכחישו, רק רוח ¹⁷ אמונתם הנוצרית חנקה את גרונו. כי באם יודו שאפשר בטבע לבתולה שתתעבר ותשאר בבתוליה, הלא יפול אחד מיסודי אמונתם באמו של אותו האיש כידוע. וקרוב לשמוע שגם השאלה ששאלו את בן זומא בחגיגה י"ד הנ"ל, בתולה שעברה, מטרתה היתה לזייף תורת הנוצרים הרב יוסף חיים, שו"ת תורה לשמה, סימן תפא: ובדורות הראשונים היה אפשר שתתעבר באמבטי מפני כי כוחם היה חזק מאוד מאוד, ויש ¹⁸ כח בזרע שיהיה מזריע בבטן האשה אעפ"י שבין הביניים נשפך במקום אחר... מה שאין כן דורות האחרונים שנחלשו ולא נשאר בהם כח כראשונים לכן אין כח בזרע אחר שנה במקום אחר לעשות פעולה בבטן האשה להזריע

הרב עובדיה יוסף, שו"ת יביע אומר ב, אבן העזר סימן א: וקצת יש להעיר לפי דברי הרמב"ן... אין האשה עושה זרע כלל, או שהזרע הוא ¹⁹ נקפא ואינו עושה דבר בעובר, אבל אמרם מזרעת הוא על דם הרחם שיתאסף בשעת גמר ביאה באם ומתאחה בזרע הזכר. כי לדעתם ז"ל הולד נוצר מהדם בנקבה ומהלובן בזכר וכו'. וכן דעת הרופאים... ואל תשגיח בד' הרופאים האחרונים שרצו להשיב וכיחשו ואמרו שלא יתכן דבר זה [שתתעבר באמבטי] כי נואלו בשכלם וחשבו שאין אפשר להיות מה שלא השיג דמיונם הכוזב. ולא השיגו במציאות הטבע ככלל המלקק מן הים. וכהנה רבות שחשבו להשיג על הראשונים, וכולו כזב. ופעולתם תוכיח שכאב קטן אינם יכולים לרפאות בנקל, מה שהרופאים הראשונים פעלו בנקל בכל חולי גדול ומחלה כבדה. עד שהוצרכו לגנוז ספר רפואות כי לא שמו בה' כסלם

שו"ת הר צבי אבן העזר סימן ד ²⁰

מצאתי בהגהת סמ"ק ישן מה"ר פרץ שכתב, אשה נדה יכולה לשכב אסדיני בעלה, ונזהרות מסדינים ששכב עליהן איש אחר פן תתעבר מש"ז של אחר

הרב שלום מרדכי שבדרון, שו"ת מהרש"ם, חלק ג סימן רסח: והשבתי דאף דמבואר בתשובות פני יהושע ח"ב סי' מ"ד דבמקום פיקוח נפש ²¹ באחד שנפל למשכב ונפח כריסו ורפואתו שיוציא זרעו, והעלה שאין זה בכלל גילוי עריות ושפיכות דמים שיהרג ואל יעבור. דאף על גב דאמרו חז"ל שהוא כאלו שופך דמים הרי גם בלשון הרע אמרו חז"ל ששקולה כעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים, ולא יעלה על הדעת שיהי ממש כמוהם ולא אמרו אלא להפליג חומר העון... ואפי' נימא דהכא הוי שפ"ד ממש שממית הולד הראוי להוליד מאותה טיפה כמ"ש שוחטי הילדים הרי בפ"ז דאהלות וש"ס דסנהדרין באשה המקשה לילד חותכין עובר שבמעלי... אבל אין מזה ראי' לנידון דידן... דהכא לאו פיקוח נפש הוא דלא תשמש ותתגרש מבעלה ולא תסתכן